

ՂԱՓԱՆԻ ԱՒԱՆԴՈՒԹԻՒՆՆԵՐԻՑ

Հաւաքեց Արքայիկ.

I. Զրդջիկ.

Մըկան թագաւորը հոքմ ա ըրալ ալակոչկոչէն, ասալ. «Ա՛հէյւան, տու որ մոկն ըս, պա ըշտմիդ ըս կեղւած, խէ՛ չիս թաւջի տամ»: Ալակոչկոչը եր ա կալալ թեերը պեց ըրալ, թա՛ նս խէ՛ ըմ թաւջի տալիս քեզ, մահլում ես քեզ պըրտական ըմ, տեսնում չիս ըստուքեր, ես դուշ ըմ, ես ըշտմիդու մոկն ըմ:

Մկան թագաւորը պիրում ա կիրում դուշին թագաւորէն, թա՛ էս տեսակ մըն դուշ կայ, խէ՛ տու ընդունա թաւջի չիս ինք օնում, ըրնց թաւջի պըճըխարկերումը կեողուլ ա կացած:

Ղուշին թագաւորը էս որ լսում ա, հոքմ ա անում, ալակոչկոչէն տանում ուրան կոշտը, թա՛ ա՛ դուշ, թա որ դուշ ըս, մեր օրէնքը խէ՛ ըս կըրցնում, խէ՛ չիս մեզ թաւջի տալիս: Ալակոչկոչը կեռէքնին պեց ա անում, թա՛ ես մոկն ըմ, ես ըշտեղու դուշ ըմ, դուշին պա կեռէք կընթ՛, Ղուշին թագաւորը մնալիս ա մհաթալ, կըլեզվէր ելիլիս:

էս թահրաւը ալակոչկոչը ճոխտէն ալ խարում ա, դէռչանը մհենգ ալ հալամ ընդի ջանը դինջ, մաղափ ապրում ա:

II. Զրփըծակի

Ղուշին թագաւորը մըն հետ հոքմ ա ըրալ թա՛ դուշերէն որը որ շուտ կեայ ուրան կոշտ հըսնէ, չին ա տալու:

Ղըրըղուշը էս որ լսալ ա, յդէ ա ընգալ:

Մըն չըփըրծակէ, դէ չըփըրծակէն մըն կուգտի, անպէտք դուշ ա, նեստա ա կացալ ղըրըղուշին հաքւան, մտալ թեէն տակը:

Ղըրըղուշը որ տեղ ա հըսալ, վէր ա եկալ, որ մընխրեզ դինջանայ, իրես-միրիս լըւանայ, քինի դուշերէն թագաւորէն առաջը-ինքը-ինքն ալ միտք ըլալ անում, թա ալ հհէ կկարէ ուրանանա շուտ տեղ հըսնէ. արխային ըլալ: Համա էն որ չըփըրծակէն տեղ

հրանելի բաշտան զբրբղուշին հաքւան պուք ա եկալ, քեցալ Թագաւորէն ըռըշկին ոննը կացալ: Թագաւորը ըսուք էրկու չին ա տալիս, որ էն կուգտի տեղաւը ըտի մեծ հընար ա նշանց տալ: Մհենդ չըփրթեակուն ճոխտ ըսերէն ալ սիպտակ նշան կայ, էդ՝ ղուշին Թագաւորէն տաած էրկու չինն ա:

III. Հաւ

Մըն հետ հինչ որ ղուշ-ղանադ կան, Թուփ ըն կեալիս, մըսըլհաթ անում, Թա՛ Թա որ Աստուած աճողէ, էզուց կթոնիք քի-նիք փըլան տեղը: Հաւը եր ա օնում Թա՛ Աստըծէն զեորա հի՛նչ կան, օզում ա աճողէ, օզում ա՛ աճողէ ոչ, ես թըռնուլու ըմ, քի-նիմ:

Բըշըհանը օման եր ըն կենում, Թեընեն Թափ տալիս, Թըռ-նում, քիւում, համա էն որ հաւը հարչանք չալիշ ա կեալիս, Թըւերէն անում, կարում չի տափան պըցրանայ: Աստուած ընղուր ուրան հըմբարղութունեն հեաէ ըտի պատժալ ա: Մհենդ էն օրաց տէսն ա հաւը ալ կարում չի Թըռնէ, Թա չէ՛ աւալ նման ղուշու մնան ինքն ալ ըլալ Թոնում:

IV. Նազաժութեան նախահայրը

Էն ժամանակէն, որ Սուղումուն իմաստունը քարոզալ ա Թա՛ արդար կացէք, օրէնքը նշանց ա տըւալ՝ Թամուղ ուրաց վա-րուցանքը թողալ ըն, տըւալ տաղերէն, ճըքնըւըրթուն ըրալ: Աստուածութունը ելալ ա—մտածալ տեսալ, որ ընտի որ ըղուք ըն տըւալ սըրերէն, աշխարքէս մարդն իվիլինալու չի, խարաբէքը լըցուլու չի: Հրամայալ ա՛ Հորեթն ան Սորէթը մըն զուռնան ա եր կալալ, մընն ալ նաղարան, տիւս ըն եկալ մըն պեցուր սարու կլոխ: Հորեթը տասնէրկու նամղա ա փչալ, Սորեթն ալ նաղարէն թխալ ա: Էդ տասնէրկու նամղադ էդ ժամանակէդ ինսանէն տուր ա եկալ, Ըստըծանայ ըլալ, Թարգ ըն ըրալ ճըքնըւըրթունը, ե-կալ աշխարհ: Էդ ժըմընակաց ազուռնան տուր եկած ինսանէն, հիւր որ փչում ըն, ըշտեղ ալ որ ընի, օզում ա տիւս կեայ Թը-մաշա:

V. Դարբնութեան նախահայրը.

Դամբուց կըլխաւորը, աւալի սըվթա դամբչին Դաւիթ-մար-դարէն ըլալ: Ինքը արդար ըլալ. արկաթը ծեռուք փըռնել ըլալ, կրակումը տըքըցնել, տնիլ ծնգանը երան թակել. ալ ոչ գեաղ ըլալ, ոչ զընդան: Դաւիթ մարգարան մըն շաղիրդ ըլալ պահում:

մըն օր ինքը դիւքանան տիւս ա կեալիս, շագիրդը մնալիս ա մե-
նակ: Մըն վախտ մըն շոն կեալիս ըստի կողքին նստում, ըստի
ոնները մկրատու մնան տընում իրուր երայ, կլոխն ալ դնում ոն-
ներէն երան: Շագիրդը միտք ա անում, միտք անում, եր օնում
էն թահրաւը ըրկաթու անա մըն գեաղ շինում. մըն ալ մըն զըն-
դան, գեաղաւը արկաթը փռնում տըքըցնում, հանում զընդանէն
երան թակում: Դաւիթ մարգարան. կեալիս ա ծեռքը մեկնում,
որ արկաթը հանէ, ծեռքն էրում ա, մըն ալ ա մեկնում, ալըհան
էրում ա. մնալիս ա սառած. շագիրդին հըրցնում ա, թա՛ էս խէ՛
ըստի ա, շագիրդը նշանց ա տալիս գեաղն ան զընդանը: Դաւիթ
մարգարան թողում ա տակը՝ տակ, կըլոխը՝ կլոխ, տիւս կեալիս
քինում:

Մհենգ գեաղն ան զընդանը էն վըխտան ա մնացած:

VI. Նախկին հիւսն.

Աւալի աշամէն դուլդեարը հինչ որ տաշել ըլալ, տաշեղը ոս-
կի ըլալ տեռնալ, ըրուգունը հըւաքել ըլալ փէշկը տանել տոն
ածել սանդուղը: Մըն օր տաշեղը փէշկումը քինիլիս Քրիստոս
ջըհում ա, թա՛ ուստա, էդ հի՞նչ ա. թա՛ դէ՛ ըսկի տաշեղ ա,
տանում ըմ տընիք կրակէն էրիք: Թա՛ չէ, ախեր տաշեղու մնան
չի. թա՛ չէ, տաշեղ ա: Քրիստոս թա՛ բալում, դէ որ տու ինձ
խաբալ ըս: քու խէր-բարաքեաթդ լհա տաշեղումը մնայ, անխա-
անիս, տերտակ նստիս: Ուստան կեալիս ա տոն, սանդուղը պե-
նում, որ ոսկէն ածէ, տեանում ա տաշեղ ա: Մհենգ էդ օրաց
տեսն ա տիւլգարէն աչքը լհանէն կընի աըշեղէն երան, ինքն ալ
քիշիւր-ցերեկ կանէ. համա դէ ոչ մաղէն տակէն կընի, ոչ մաղէն
կըլխէն:

